

O pekle kresťanov

*Tam bude plač a škrípanie zubami.
(Mt 8, 12)*

Keď potom vošiel do Kafarnauma, pristúpil k nemu stotník s prosbou: „Pane, sluha mi leží doma ochrnutý a hrozne trpí.“ On mu povedal: „Prídem a uzdravím ho.“ Stotník mu odpovedal: „Pane, nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu, ale povedz iba slovo a môj sluha ozdravie. Veď aj ja som podriadený človek a mám pod sebou vojakov. Ak doktorému poviem: „Chod!“ - ide; inému: „Pod sem!“ - tak príde; a svojmu sluhovi: „Urob toto!“ - on to urobí.“ Keď to Ježiš počul, zadivil sa a tým, čo ho sprevádzali, povedal: „Veru, hovorím vám: Takú vieru som nenašiel u nikoho v Izraeli. Hovorím vám, že prídu mnohí od východu i západu a budú stolovať s Abrahámom, Izákom a Jakubom v nebeskom kráľovstve, a synovia kráľovstva budú vyhodení von do tmy; tam bude plač a škrípanie zubami.“ A stotníkovi Ježiš povedal: „Chod' a nech sa ti stane, ako si uveril.“ A v tú hodinu jeho sluha ozdravel (Mt 8, 5-12).

Či kohosi nevydesí myšlienka, že zlí kresťania budú vyhodení do vonkajšej tmy čiže do pekla, kde bude plač a škrípanie zubami, namiesto toho modlári a pohania, ktorí nepoznali Krista, naopak – otvoria oči, opustia cestu, ktorá vedie do zatratenia, vojdú do lona katolíckej Cirkvi a zaujmú miesto zlých kresťanov, ktorí vo svojej zaslepenosti pohrdali Božími milosťami? Zlí kresťania budú kedysi v pekle znášať strašnejšie muky, ako neveriaci, ktorí nikdy nepočuli o Kristovi a Jeho náboženstve. Kresťanom, len čo dosiahnu vek užívania rozumu, svieti akoby skvelé slnko falkou viery. Teda dostatočným spôsobom môžu poznať svoje povinnosti voči Bohu, voči sebe samým, voči blížnemu. Aké strašné, aké hrozné bude peklo kresťanov! Ako je nebo vzdialené od zeme, tak bude odsúdenie kresťanov ďaleko ťažšie od odsúdenia neveriacich. Lebo spravodlivý Boh prísnejšie potrestá toho, kto dostal viac milostí, ale nimi pohrdol, namiesto toho, aby ich využil a verne slúžil Pánovi. Odsúdený kresťan teda trpí v pekle neporovnateľne viac ako pohan. Keby som mohol teraz zavolať Judáša a prikázal mu prehovoriť, hovoril by takto: „Áno, trpím!“ Nemohol by povedať nič viac, lebo ľudský jazyk nie je v stave podať to, ako Božia spravodlivosť trestá hriešnika po smrti.

Ako v nebi sú rôzne stupne slávy pre vyvolených – primerane zásluhám každého – tak i v pekle sú rôzne stupne múk a toľko je pekiel, koľko je hriešnikov, lebo každý zo zavrnutých tam trpí primerane počtu a kvalite svojich hriechov. Všetci sú nešťastní, lebo nevidia Boha, čo je najväčším trestom. Keby odsúdený mohol vidieť Boha hoci raz za tisíc rokov čo len päť minút, tak jeho peklo by prestalo jestvovať. Bezbožníci sa mýlia, keď hovoria, že im je všetko jedno, či pôjdu do zatratenia za veľký počet hriechov, či za malý. Skutočne, niekedy sa mi zdá, akoby som videl plamene zapálené rukou spravodlivého Boha, ako sa odvracajú od modlárov, a so šialenou zúrivosťou sa vrhajú na odsúdených kresťanov. A znovu sa mi zdá, akoby z tých temných hlbín sa predieral hlas k pohanom: „Prečo, Bože, si nás zavrhol do tejto priepasti ohňa? Predsa sme nevedeli, čo máme robiť, aby sme Ťa milovali. Ak sme Ťa urazili, tak bo bolo iba z nevedomosti. Keby si k nám prehovoril, ako si kedysi prehovoril ku kresťanom, milovali by sme Ťa, vyhýbali by sme sa hriechom“. Ježiš Kristus si zapcháva uši na volanie týchto nešťastníkov, lebo predsa dal im prirodzený zákon a neopustil ich úplne. Ale sťažnosť odsúdených kresťanov je neporovnateľne otrasnejšia. Tí nepretržite nariekajú: „Ach, ako trpím! Vidím oheň, dotýkam sa ho, cítim ho, sám som ohňom! Z vlastnej viny som odsúdený. Dobre som vedel, čo bolo treba robiť pre spásu a mal som všetko, čo bolo k tomu potrebné. Vedel som, že hriechom stratím Boha, stratím dušu i nebo, vystavujem sa večnému ohňu. Trpím tieto tresty, lebo som to sám chcel. Milosrdný Boh ma toľkokrát chcel výčitkami svedomia nakloniť k tomu, aby som opustil hriech. Ale pohrdal som náukou katolíckej Cirkvi a aj napriek tomu, že som dostal mnoho svetla, zúfalo som hrešil. Trestaj

ma, spravodlivý Bože, predsa pre mňa si prijal ľudské telo, pre mňa si znášal toľko pokorení a múk, pre mňa si prijal bolestnú smrť! Pre mňa si ohlasoval vznešenú náuku a hojne si rozdával svoje milosti.

Naveky bude mať hriešnik pred očami všetky dobré myšlienky, túžby i skutky, ktoré mohol vykonať, ale nevykonali; sväté sviatosti, ktoré nevyužil; modlitby, ktoré zanedbal; sväté omše, ktoré vynechal.

A teda rozum osvietený vierou musí uznať, že odsúdenie a muky kresťana budú oveľa väčšie a ťažšie ako muky neveriaceho alebo modlára. Tak isto učia Cirkevní Otcovia.

Sv. Augustín hovorí, že v pekle sú takí kresťania, ktorí ako jednotlivci trpia viac než celé pohanské národy, lebo sami jednotlivito dostali viac milostí, ako tí modloslužobníci spolu. A sv. Ján Chryzostom dodáva, že hriechy kresťanov sú v širšom význame strašnými svätokrádežami. Lebo svätokrádež v presnom slova zmysle je zneuctením vecí zasvätených Bohu, napríklad kostolov, svätých nádob, osôb oddaných do služby Bohu, svätých sviatostí. Avšak vo všeobecnejšom význame každý kresťan je svätýňou Ducha Svätého. Vo svätom prijímaní predsa prijíma do srdca Telo a Krv Ježiša Krista. Avšak po ťažkom hriechu stráca milosť a s ňou z ľudskej duše odchádza aj Boha, a okamžite berie dušu do vlastníctva pekelný duch. Či to nie je veľké znesvätenie a svätokrádež? Už nechcem hovoriť o zlých spovediach a svätých prijímaniach, ktoré spôsobujú strašné zneváženie Boha, pričom šíria zničenie na nebi i na zemi. Treba sa diviť, že pod nohami človeka, ktorý sa dopúšťa svätokrádeže, sa neotvorí zem a nepohlí ho peklo za živa! Pri samotnej myšlienke na to srdce vrúcneho katolíka zomiera a tuhne mu krv v žilách. Slávny Salvián hovorí, že pohľad na odsúdených katolíkov vzbudzuje hrôzu. Oni, ktorí mali byť hviezdami žiariacimi na klenbe nebies! Oni, ktorí sa mali krásou vyrovnávať anjelom! Ó, Bože, kto to pochopí – kresťan stená v pekle! Pokrstený človek sa nachádza medzi diabľami, člen Cirkvi Ježiša Krista v plameňoch, dieťa Božie v pazúroch Lucifera?! A Kristus hovorí, že na Poslednom súde Ninivčania povstanú proti Vyvolenému ľudu, lebo oni na hlas proroka Jonáša sa obrátili – teda neveriace národy budú súdiť nevďačných kresťanov a oni ich odsúdia (por. Mt 12, 41).

Príbeh Egyptanov, ktorí sa potopili v Mŕtvom mori, vzbudzuje v nás akoby súciť. To isté more, ktoré ich kedysi unášalo na svojich vodách – more, po povrchu ktorého toľkokrát šťastne preplávali na svojich lodiach – to isté more je teraz pre nich nástrojom trestu. Pre mňa táto biblická scéna je obrazom odsúdenia kresťanov. Ako z mŕtvol utopených Egyptanov vytekala voda, tak z úst odsúdených po celú večnosť bude počuť náreky, že nechceli využiť Božie milosti, že za života znevažovali Telo a Krv Ježiša vo svätom prijímaní. Naveky – podľa slov sv. Bernarda – budú mať pred očami utrpenie a muky Ježiša Krista, ktoré podstúpil aj za ich spásu. Tak je to – hovorí ďalej ten istý svätec – nezmizne im nikdy pred očami obraz sĺz, ktoré preliat Božský Spasiteľ, obraz Jeho pokánia. Budú vidieť Krista v podobe, v ktorej prišiel na svet a v ktorej ležal uložený v jaslách na sene. Budú Ho vidieť v Getsemanskej záhrade, kde krvavými slzami oplakával ich hriechy. Uvidia Ho v smrteľnej agónii, uvidia, ako Ho vláčili po uliciach Jeruzalema. Budú počuť údery kladív, ktoré Ho pribíjali na kríž na Kalvárii, pochopia ako nekonečne milosrdný bol k nim Pán, ako draho chcel vykúpiť ich duše, koľko vytrpel pre ich spásu, aby mohli vojsť do neba – do neba, ktoré stratili vlastnou vinou a ľahkomyselnosťou. Akým zúfalstvom a súžením ich to naplní, akým strašným červom to bude pre nich! Z priepasti horiacej ohňom budú volať: „Ó, krásne nebo! Malo si byť našim večným príbytkom a šťastím! Lúčime sa s tebou! Stratili sme ťa vlastnou vinou a zlobou!“.

Naproti tomu pohanovia nebudú mať takéto výčitky, lebo nepoznali Cirkev, nepoznali jej náuku a prostriedky spásy. Kto teda strčil kresťana do pekla? Boh? Vôbec nie! Ježiš Kristus vrúcne túžil po jeho spásu. Zlý duch? „Ó, nie – odpovie si kresťan – predsa som ho nemusel počúvať, tak ako ho neposlúchalo toľko iných ľudí. Moje zlé náklonnosti? Nie! S pomocou Ježiša Krista som ich

mohol ujarmiť, mohol som nad nimi panovať – predsa Božia milosť mi nikdy nechýbala. Komu teda mám pripísať svoju záhubu a svoje nešťastie? Bohužiaľ – iba sebe samému. Nie Bohu, nie zlému duchu, nie vášniam. Sám som na seba priviedol všetky tieto nešťastia, sám z vlastnej vôle som sa zahubil. Musím to pripísať vlastnej zlobe, mojej vlastnej bezbožnosti, mojej vlastnej samovôli. Oni ma strčili do plameňov ohňa – do plameňov, v ktorých niet najmenšieho osvieženia, ani akejkoľvek nádeje na osvieženie a posilnenie!“

Ak si u vás Boh zasluhuje ešte akúkoľvek vieru, tak vás pre všetko prosím, aby ste sa pozorne zamysleli nad touto pravdou, ktorá zachránila a obrátila toľko duší! Prečo by nemala ukázať účinnosť vo vzťahu k vám? Áno, bratia! Alebo sa musíme úplne zmeniť, alebo pôjdeme do zatratenia. Náš doterajší život nás vôbec nevedol k bránam neba. Tak to skutočne je – stane sa s nami to isté, čo sa prihodilo nešťastnému Joabovi. Chcel si zachrániť život, utiekol do svätyne a chytil sa oltára. Nič mu však nepomohol útek cez prah svätyne, lebo tu vlastne bol zabitý na príkaz kráľa Šalamúna, ktorému Dávid ešte pred svojou smrťou prikázal zabiť Joaba, lebo on svojvoľne zabil Abnera a Amaza (pozri 1 Kr 2). Žoldnier, ktorý ho prenasledoval, vrhol za ním do svätyne a zvolal: „Vyjdi stadiaľto!“ – „Nie – odpovedal na to nešťastník. – Ak mám zomrieť, nech zomriem tu“. Keďže žoldnier ho nemohol odtrhnúť od oltára, vytasil dýku a vbodol mu ju do srdca. A tak Joab zahynul v Božom príbytku, v ktorom hľadal záchanu.

Aj nás kedysi stretne to isté, ak neprestaneme pohádzať Božími milosťami. Predsa Joab bol kedysi dôverným priateľom Dávida. Aj my sme teraz bratmi Ježiša Krista, ktorý nám tak štedro napája zdrojmi svojich milostí. Ale my, nevďační ako Joab, váľame svoje ruky v krvi Abnera, lebo každý deň spôsobujeme ťažké rany Kristovi, zneužívame sväté sviatosti, sme vo vzťahu k Bohu ukrutní a nevďační.

Nešťastník – hovorí sv. Augustín – topíš sa v hriechu a myslíš si, že sa kedysi zastavíš! Prečo ťa nepreniká strach pri myšlienke na to, že kedysi miera tvojich nepravostí sa musí konečne naplniť? Ako často posledné sviatosti a duchovná pomoc sú zbytočné hriešnikom, ktorí za života pili nepravosť ako vodu a bez prestania pohádali Božími milosťami! Ale príde i pre vás ten moment, keď v hodine smrti prijmete nábožnú útechu a svetu sa možno bude zdať, že ste sa náležite zmierili s Bohom. Ale bohužiaľ, vtedy sa stane s vami to isté, čo sa prihodilo nešťastnému Joabovi! Ježiš Kristus, Knieža a Pán náš, vynesie na vás rozsudok zatratenia! Pokrm na cestu do večnosti a posledné sväté prijímanie bude pre vás akoby ťažkou masou olova, ktorá vás so závratnou rýchlosťou uvrhne do priepasti. Ako Joab, budete sa držať rohov oltára, a aj napriek tomu neuniknete večnej smrti. Aký to strašný pohľad – kresťan, zmáčaný Krvou Ježiša Krista, sýtený Jeho Telom, navždy sa musí rozlúčiť s krásnym nebom, so šťastnou večnosťou, s obyvateľmi neba; zostanú mu iba náreky a sťažnosti v plameňoch, stratí každú nádej! Nech nám tieto pravdy ani na chvíľu neuletia z pamäte, a vtedy s Božou pomocou unikneme tomuto nešťastiu, ktoré nemožno nikdy nahradiť – a spasíme svoju dušu. Amen.